

Revista

16

 SCHOLA CANTORUM LA VALL D'UIXÓ

Publicació de l'Àrea Musical Schola Cantorum
Entitat fundada l'any 1955 per Don Miguel Arcau
La Vall d'Uixó Abril 2009 Revista 16

anys

ISSN 1699-7417

Schola Cantorum (La Vall d'Uixó)

Dipòsit legal: CS-250-2000

Schola Cantorum és la revista de

l'Ateneu Musical Schola Cantorum,

entitat fundada l'any 1955

per don Miquel Arnau Abad

www.lascholacantorum.com

Disseny de portada: Juan Carlos Orenga

Disseny i maquetació: Ana Pérez

Correcció de textos: Josep Vicent Font

Redacció: Manuel Roig, Carles Valls, Joan

Montón, Ximo Canós, Carlos Perales, Vicente

Ortiz, Daniel Moliner.

Vicente Joaquín Lacomba, Josep Vicent Font,

Sabina Cuenca, Rubén de la Rosa.

Il·lustrador: Vicent Antoni Ortega.

Col·laboradors: Teresa Castelló,

Lourdes Abad, Mari Carmen Cuadrado.

Fotografes: Pepe Aznar, Carlos Martí, Alfonso

Mangriñán, Miquel Ortega, Manolo Catalán,

José Darós, Manuel Segarra, Jerónimo Castelló,

Lourdes Abad, Josep Font, Mre José Aragonés,

Alba Pérez, Marina Agut,

Erika Viudes, Jenifer Carmona,

Angela Canós, Joan Montón

Ateneu Musical Schola Cantorum.

Impressió: La Gavina

Agraïments a tots els qui desinteressadament

han aportat informació i documentació, sense

els quals aquesta revista no hauria estat realitat.

Des de Forssa Iida, Hanna i Manuel ens desitgen molta sort pel Certamen Provincial.

Oriol i Carlos en una tinenta organitzada per membres taurins de l'entitat.

Editorial

- Salutació

Opinió

- Per què una revista?
- El barco de Teseo

Notícies

- Actes de carrer i Plaça de Bous
- Concert de la festa de Sant Antoni Abat: "Gran concert del pasdoble"
- Intercanvi amb la Unión Musical Fuensalida
- Actes i concert de Santa Cecília 2008
- XI Concert a la Plaça de l'Assumpció "L'orgue al carrer"
- Dues obres per al Certamen Provincial
- Concert extraordinari de febrer
- Concert de Nadal 2008
- El Cor i els alumnes de l'Escola de Cant ens desitgen un bon Nadal
- Concert del guanyador del premi "Francesc Peñarroja"
- Celebració de Carnestoltes
- Maquillando cadáveres
- Viatge a París

Un conte

20 de març

Parlem amb

- Santiago Quinto
- Bernardo Adam Ferrero

Compositors i grans obres

- Homenatge a Joaquim Sorolla

Escola de Música

- Les agrupacions de l'Escola de Música "Miquel Arnau Abad"
- Els concerts de les nostres agrupacions
- Audicions i altres coses

Sarsuela

- Un nuevo Huésped
- Bohemios

Revista 16

ATENEU MUSICAL SCHOLA CANTORUM LA VALL D'UIXÓ

"Per celebrar el deu anys de la nostra publicació tots vam pensar en Joan Carles Orenga. Ell fou l'autor i l'emmaniquetadora del primer número de l'abril de 1999. Com es pot comprovar ha optat per la simplicitat i la claredat del missatge; així ha suprimit l'habitual capçalera per destacar el desè aniversari".

Editorial

No caldrà que justifiquem la importància d'una publicació periòdica per a qualsevol associació. Ho comprovem quan, repassant el llibre de la nostra història, trobem fragments d'aquell butlletí que publicàvem fa més de quaranta anys. Gràcies a les seues pàgines, recordem notícies de l'època i, més important encara, sentim l'alè dels nostres predecessors, les seues inquietuds, les seues il·lusions, els seus projectes... Ara planyem que aquells butlletins no tingueren més pàgines i que no hagueren continuat més temps però és que, si difícil és traure una publicació, més difícil encara és mantindre-la: a poc a poc, els col·laboradors es cansen, no apareixen relleus, els promotors s'aquegen i la publicació mor d'inanició.

Per això és tan important que felicitem el grup de voluntaris que, número a número, han aconseguit que la revista actual de la Schola Cantorum haja complert els deu anys i els animem a continuar.

Quan aquest exemplar arribarà al públic, haurem entrat en les festes de Sant Vicent, a les quals ens sentim tan lligats, i faltarà poc perquè la nostra banda participe, per vuitena vegada, en el Certamen Provincial. Tant de bo les dues activitats tinguen un final feliç.

La Junta Directiva

Per Josep Daniel Moliner

Per què una revista?

Per què una revista?" Aquesta pregunta donava títol a la presentació del primer número de la revista "Schola Cantorum" el mes d'abril de 1999. En aquell temps l'Ateneu Musical Schola Cantorum es trobava en un moment decisiu en el qual s'havia de dur a terme un procés de modernització i actualització de l'entitat respectant la tradició i els valors del passat. Enmig d'aquest intent d'acostar l'entitat a la sensibilitat actual em va sorgir la idea de crear una revista.

La presentació de la revista era una declaració d'intencions que donava resposta a la pregunta amb què s'iniciava el text. En primer lloc, establir uns vincles entre l'entitat i els socis a través dels quals informar de tot allò que es fa. En segon lloc, crear un nou mitjà de difusió cultural. En tercer lloc, fomentar la participació de tots els membres de l'entitat. I finalment donar una major promoció i publicitat de les activitats que realitzem.

Avui, 10 anys més tard, podem estar satisfets del resultat. De bon tros s'han complert les expectatives i, el que és més important, el projecte continua viu. I això és gràcies a un gran equip de persones que ho han fet possible, redactors i col·laboradors que han donat contingut a les pàgines en blanc. Un contingut a través del qual hem après Història de la Música, la història de la nostra entitat, la vida d'alguns compositors, hem conegut més a fons les obres que interpreta la banda simfònica i l'argument de les sarsueles, hem entrevistat compositors i intèrprets famosos, i hem conegut les notícies de tot allò que envolta les activitats de l'entitat (concerts, viatges, certàmens, sarsueles).

A més a més, cal esmentar un aspecte que personalment m'agrada molt i és el tractament de les portades, on destaca l'originalitat i l'estètica de joves artistes relacionats amb la Schola Cantorum i

que han tingut l'oportunitat de dissenyar la portada donant un toc exclusiu a cada número.

Finalment, acabaré fent una proposta. Si en aquell primer número es mirava de reüll a les noves tecnologies de la informació i la comunicació, avui podem dir que la Schola Cantorum ha entrat

de ple en l'ús d'aquestes tecnologies (pàgina web, comunicació per correu electrònic...). De manera que es podria fer un pas endavant en la revista oferint una versió digital a l'abast de tothom a través d'internet. Què us sembla?

Moltes felicitats a tots per aquest 10é aniversari i l'isca la Schola!

Per *Vivente Joaquín Lavomba Orenga*

El barco de Teseo

Cuenta una leyenda griega que cuando Teseo regresó de Creta tras matar al Minotauru los atenienses colocaron su barco de treinta remos sobre una colina para recordar su hazaña. El lugar era frecuentemente visitado por la gente gozando de gran popularidad, tanta, que con el paso de los años se vieron obligados a ir reparando poco a poco el barco para que luciera con todo el esplendor que tuvo, le cambiaron una tabla y otra, y el mástil, la roda y casi todos sus elementos, hasta que los griegos, tan a cionados a las discusiones lóso cas, empezaron a discutir si este era realmente el barco de Teseo o ya nada quedaba de él. Esta leyenda la descubrí leyendo *Las vidas paralelas de Plutarco*, en una época que me dio por investigar la vida de Alejandro el Grande y no la he olvidado como ejemplo que es, sobre la indentidad de las cosas que crecen y cambian. El mito de Teseo me sirve ahora para recordar a la Schola y lo que ha cambiado en su andar de más de cincuenta años. Un buen día un marino nos puso un esplendoroso barco sobre nuestra colina después de muchos años de navegar y los que estábamos a bordo sentimos la necesidad de conservarlo, de cuidarlo y respetarlo como si nos fuera la vida en ello. En el mismo sentimiento estaban, desde los que pensaban que el barco ya no podría ser restarurado, hasta los que querían que se cambiara por una lancha bimotor con GPS. Pero el antiguo barco que nos dejó el mítico marino resistió cambiándole poco a poco sus tablas, algunas veces de una en una y otras hasta de tres en tres, pero el barco seguía estando en su lugar e inspiraba el mismo amor a todos sus tripulantes. He discutido sobre este tema con mis amigos muchas veces, algunas veces no llegando a ningún puerto, otras pensando que el barco era exactamente el mismo y las demás que ya tan sólo se parecía al original sobre la colina. Unos pocos bajaron a tierra y se llevaron una tabla y todavía se creen poseedores del espíritu de la nave, otros

Manuel Escuder en una representació de La Gran Via l'1 de Maig de 1964.

se bajaron en silencio, y los más, intentaron restarurar las tablas que faltaban sin haber navegado nunca, tan sólo por el placer de ver al barco en el lugar que debe estar. En cualquiera de los casos siempre que se habla sobre el barco se le recuerda y continúa vivo su espíritu. Hay algo en la Schola de mágico y duradero, algo que no tienen los demás

barcos como el nuestro y es que un día tuvimos a tan buen marino como fue D. Miguel Arnau, un verdadero mito que el tiempo no hace sino aumentar su leyenda. Estoy ahora en un ciber en la Amazonia peruana, veo pasar el inmenso río en la pequeña población de San Pablo, junto al leproso del mismo nombre. Ayer visité a los leproso y les pregunté

por el Ché, que estuvo unas semanas con ellos en 1952, todos decían conocerlo, y pareció que todos habían charlado con él la semana anterior y hasta me daban detalles de cómo entre todos contruyeron la balsa Mambo-Tango, para que Ernesto y Alberto bajaran río abajo hasta Leticia en la Amazonia colombiana, donde estuvieron dos meses. Por la edad de la gente supe que tan sólo una monja con la que hablé después pudo haberlo conocido bien y recordaba su foto de su 25 cumpleaños de la que aquí hay varias fotos que sí son reales. Lo que más llamó mi atención fue el espíritu que algunas veces se adueña de ciertos lugares. En este hospital se sintieron tan honrados con la visita de un verdadero mito que se le recuerda en presente. El Ché no pasará nunca más por el leproso de

San Pablo, pero siempre estará allí y se le seguirá recordando. Yo estoy pensando ahora en ustedes, en mis amigos de la Schola, en todos, y sé que muchos sienten la presencia de aquel discreto mito que tuvimos nosotros y nos dejó el barco en la colina, y además supo dejarnos una verdadera estela de cómo se deben hacer las cosas en cada momento, tan sólo con el ejemplo de su vida.

En esta analogía quiero recordar a personas importantes de la Schola. Manuel Escuder es uno de los pocos tripulantes que ya quedan del primer viaje de Teseo y sigue navegando con nosotros, excelente Tenor y actor que lo dió todo por amor a la Schola. Vicente Talamantes para mí es el ejemplo de la superación y del buen hacer, su excelente voz de tenor es la más linda que se pueda escuchar y

me emocionó hasta las lágrimas cuando le vi en su inolvidable papel en La Flauta Mágica. Algunos actores como José Antonio Segarra, Florentino Moya o Matilde Villalba y Tere Aragón, son realmente gente profesional. Me suelo acordar de la antigua orquesta de la Schola Cantorum, de aquellos entrañables músicos que recibieron con afecto a un joven soñador. Y a todos los que dedican aunque sean unas semanas de su tiempo a velar por que el barco siga luciendo en todo su esplendor quiero que sepan que están haciendo algo que les llenará de riqueza interior para siempre. También quiero saludar a mis amigos que hacen posible la publicación ya por diez años de la revista de la Schola, en especial a Joan Montón y Josep Font, verdaderos artes de la misma.

El tenor Vicent Talamantes en una representació de Bobemios en 2008.

Per Carles Valls

Actes de carrer i Plaça de Bous

Al llarg d'aquest any hem complit amb els acostumats compromisos que any rere any requereixen la nostra presència: els actes de Sant Vicent, les diferents processons de Setmana Santa, el Cor de Jesús, la Mercè, Sant Roc, cavalcada de Reis, així com animació musical d'algunes de les corregudes que se celebren a la plaça de València, tant per la ra de falles com per la de juliol. Des d'aquestes pàgines agraïm a tots els músics que amb el seu esforç fan que aquests compromisos es puguin assolir amb bon resultat, de manera que any rere any tornen a con ar en la nostra banda per acompanyar-los musicalment.

Per Carles Valls

Concert de la festa de Sant Antoni Abat: “Gran concert del pasdoble”

Un any més vam oferir un concert constituït íntegrament per pasdobles dins les festes a Sant Antoni Abat. Enguany es va fer la nit del divendres 16 de maig a la plaça de l'Assumpció i vam oferir tot un repertori de pasdobles taurins, amb l'estrena d'una bonica obra dedicada al jove torero Tomás Sánchez, composta pel seu amic Juan Andrés Aguilar. Com sempre, el públic es va mostrar encantat amb el repertori i amb el bon fer de la banda dirigida per Lluís Sanjaime. En el descans entre les dues parts vam poder gaudir dels típics rotllets i mistela amb què la comissió sol obsequiar els assistents. El programa va ser:

Primera part:

La Giralda (López Juarranz), *Por la puerta grande* (Ledesma y Oropesa), *Ayamonte* (J.A. Jiménez), *Gran tarde* (M. García), *Churumbelerías* (E. Cebrián), *Chiclanera* (Vega, Oropesa i Carmona), *Opera Cúmenca* (L. Araque) i *Cielo andaluz* (P. Marquina)

Segona part:

Club Taurino (E. Ros), *La puerta grande* (E. Checa), *Fernando Cuadri* (Álvarez Ríos), *Agüero* (J. Franco), *Natural de oro y brillantes* (M. Morales), *Tomás Sánchez* (J.A. Aguilar Izquierdo), *Nerva* (M. Rojas) i *¡Viva el pasdoble!* (M. Alejandro)

**FESTES
SANT ANTONI ABAT**

Divendres, 16 de Maig de 2008 - 22.30 hores - Plaça Ntra. Sra. de l'Assumpció

**SCHOLA CANTORUM
LA VALL D'UIXÓ**

**Gran Concert
del
PASDOBLE**

Per Carles Valls

Intercanvi amb la Unión Musical Fuensalida

El cap de setmana del 28-29 de juny i el següent, 5-6 de juliol, van ser uns dies de convivència amb els músics de la banda Unión Musical de Fuensalida. Enguany vam fer un intercanvi amb aquesta banda, així que nosaltres viatjàrem a la població toledana el primer dels caps de setmana. Allí vam ser molt ben acollits per la gent d'aquella banda i per la població, que acudiren nombrosament al concert del dissabte de nit, que es va celebrar a l'aire lliure, en una calorosa nit que convidava a eixir de casa. Aprofitarem també el viatge per fer un poc de turisme i conèixer la població de Fuensalida, la seua cooperativa vinícola, anar de tendes, etc. i sobretot veure la monumental ciutat de Toledo, ciutat plena d'història, impossible de pair amb una curta visita de diumenge

de matí, però si més no enlluernar-nos amb tot allò que pot oferir-nos i quedar amb les ganes de tornar a visitar. Ens acomiadarem dels nostres amics de Fuensalida a la setmana següent, quan ens haviem de tornar la visita. Així el cap de setmana del 5 i 6 de juliol els components de la banda Unión Musical de Fuensalida ens visitaren, intentant retornar la gran amabilitat i organització de la nostra visita a les seues terres. Feren un poc de turisme per la nostra població i, com no per a uns manxecs allunyats de la mar, passaren un diumenge de sol i platja a Moncofa. El dissabte 5 de juliol ens obsequiaren amb la seua música en el concert que es va celebrar per la vesprada al teatre municipal "Carme Tur", on evidentment nosaltres també actuarem.

El programa interpretat en aquest intercanvi va ser:

Banda Unión Musical Fuensalida

Consuelo Ciscar (pasdoble) de Ferrer Ferran, *The tempest* (obertura) de R.W. Smith, *Ammerland* (passeig musical) de Jacob de Haan, *Día de feria* (fantasia per a banda) de J.A. Aznar Asensio i *The great locomotive chase* (fantasia descriptiva) de R.W. Smith.

Director: Ángel Luis Fernández

Ateneu Musical Schola Cantorum

Cielo andalus (pasdoble) de P. Marquina, *El camino real* (fantasia llatina) de A. Reed, *Danzas fantásticas de J. Turina* i *Marxa al Centenari* (marxa mora) de A. Blanquer.

Director: Lluís Sanjaime

El president de la Unión Musical de Fuensalida Carmelo Hernández Gómez dirigint-se al públic en el concert celebrat al Teatre Carmen Tur.

Per Carles Valls

Actes i concert de Santa Cecília 2008

La celebració de la patrona de la música es va dur durant dues setmanes. Entre els dies 12 al 15 de novembre vam poder escoltar les audicions del alumnes de l'escola de música, mentre que el divendres 14 vam poder gaudir d'un concert de solistes amb banda, que ja està afermant-se com un acte important dins dels que es duen a terme en aquesta celebració. El concert va tindre lloc al teatre municipal "Carme Tur" i vam poder escoltar joves músics de la banda, que ens mostraren les seues aptituds als diferents instruments que toquen acompanyats per la banda simfònica, que sempre és una experiència molt enriquidora, que els prepara per a un possible futur professional i que a més els dona l'oportunitat de tocar davant de

públic i interpretar unes obres que duen temps estudiant junt amb una agrupació que els acompanya, que no sempre es té l'oportunitat de fer.

Els solistes d'enguany foren la autista Rosabel Valls Aledón en el *Concert en Fa major per a flauta i orquestra* de G.F. Telemann en arranjament de Ll. Sanjaime, els oboïstes Marcos Lorenzo Moya Diago i Marc Nebot Cànovas en el *Concert en Re menor per a dos oboès i orquestra* RI 535 d'A. Vivaldi, també en arranjament de Ll. Sanjaime, el clarinetista Àngel Caro Luengo amb *El molinero de Subiza per a clarinet i orquestra* de C. Oudrid, en arranjament de M. San Miguel, i la saxofonista Erika Viudes Tido amb la *Petite suite latine per a saxòfon*

alt i orquestra de J. Naulais, en arranjament de Ll. Sanjaime.

El concert, però, no va acabar ací i tingué una segona part en què s'escoltà la música de la banda simfònica, que va interpretar la *Gran fantasia de l'òpera Carmen de Bizet* i *Tres danses (Danza de los vecinos, danza del molinero i danza final)* d'*El sombrero de tres picos* de Manuel de Falla.

Els actes de Santa Cecília continuaren el cap de setmana del 22 i 23 de novembre amb la tradicional missa a l'església de l'Assumpció, on participà el cor i part de l'orquestra, i després el sopar que ens ofereixen els músics que entren a les bandes de l'entitat. Enguany els músics que entraren a les bandes foren:

Banda Simfònica

Roser Giménez Segarra (auta)
 Esther Martínez Pasies (auta)
 Irene Gaya Juárez (clarinet)
 Ovidi Martí Garasa (saxo)
 Víctor Rodríguez Fas (saxo)
 Guillem Peris Marín (trombó)
 Joan B. Buils Morales (bombardí)
 Pablo Palacios Latorre (clarinet)
 Antoni Sánchez Artola (auta)
 Carlos Centelles Mangriñán (auta)
 Roser Llobet Gil (auta)

Rosabel Valls Talamantes

Banda de l'Escola

Vicent Català Giménez (percussió)
 Joan Andrés Abad (trombó)
 Judith García Toledo (clarinet)
 Sara Buils Morales (saxo)
 Inés Escuder Roig (saxo)
 Vicente Tamarit Segarra (saxo)

Com es costum, el diumenge de matí vam anar a les cases dels nous músics a arreplegar-los, en l'acostumada cercavila de tots els anys i després, ben mudats, vam anar als salons "Passarel·la" per dinar i passar una bona estona de convivència. Va ser molt d'agrair l'esforç d'un grup de músics que tots els anys atorga una sèrie de premis a músics i simpatitzants de la banda, i que a més, enguany, ens van oferir un audiovisual genial rememorant els millors moments de l'any.

Àngel Caro

Marcos Lorenzo Maya i Marc Nebot

Per Carles Valls

XI Concert a la Plaça de l'Assumpció

“L'orgue al carrer”

Un nou mes de setembre i un nou concert a la Plaça de l'Assumpció. En aquesta XI edició el concert es va fer el divendres 26 de setembre i va tindre un caire especial: vam comptar amb la intervenció de l'orgue de l'Assumpció a les mans de Juan de la Rubia, un dels millors músics intèrprets d'orgue del moment, valler i a més a més format inicialment a la nostra entitat, a la qual se sent fortament lligat. L'esdeveniment, però, presentava alguns reptes: la banda no podia tocar dins de l'església per raons acústiques, a part que es perdria l'encant del lloc tradicional: els peus del campanar, i evidentment l'orgue no es podia treure al carrer. El problema es va resoldre amb l'ajut de la tecnologia, disposant una gran pantalla darrere l'escenari en la qual es podria seguir l'execució de Juan i uns altaveus que amplifiquen en el carrer el que tocava el orgue. Açò suposava una certa dificultat, sobretot per al mestre-director, que havia de coordinar la banda amb l'orgue. Però Lluís Sanjaime és un gran director i no va tindre cap problema davant la dificultat.

Amb tot açò aparellat, començà el concert amb una primera part en la qual, després del preceptiu pasdoble d'entrada, en aquest cas *Lluís Sanjaime Messegue*, escrit per Carlos Perales al nostre director, intervenia l'orgue amb la banda. Les obres interpretades foren el poema sinfònic *Maese Pérez el organista* de Julio Gómez, *Simfonia núm. 3 amb orgue, II i IV moviments* de Camille Saint-Saëns (trans. Francisco Hernández Guirado).

En la segona part, en què ja no participava l'orgue, vam poder escoltar el pasdoble *Cielo andaluz* de Pascual Marquina, l'obertura d'*El barber de Sevilla* de Gioachino Rossini i *Tres danses (Danza de los vecinos, Danza del molinero i Danza final)* d'*El sombrero de tres picos* de Manuel de Falla.

El públic va gaudir en la vetllada musical, cosa que es reflectí en els aplaudiments que ens dedicaren, quedant impressionats per la novetat de la presència de l'orgue així com per la qualitat de la música

interpretada, de les mans d'intèrprets com són el propi solista, Juan de la Rubia, a qui agraïm la presència al concert, i els músics de la nostra entitat.

Juan de la Rubia i la Banda Simfònica durant el concert a la Plaça de l'Assumpció

Per *Vicent Ortiz*

Dues obres per al Certamen Provincial

Si un certamen de Bandes de Música és un repte molt especial per l'esforç i la superació personal que signi ca i per l'augment de nivell que suposa a l'entitat amb què et sents identificat, el Certamen Provincial de Castelló '09 és, si cap, més important.

Al mes de novembre, Ferrer Ferran, com a professor de composició del Conservatori Superior de Música de Castelló, es va posar en contacte amb mi per encarregar-me la composició de l'obra obligada que haurien d'interpretar les bandes de la 4a secció. Comanda que vaig acceptar encantat, conscient de la responsabilitat que comportava.

Per qüestions de calendari, tenia poc de temps, la reacció havia de ser ben ràpida. El material complet havia d'estar a la Diputació de Castelló abans de Nadal, per tal d'oferir exemplars a les bandes interessades a participar en la 4a secció. De tot aquell treball, tenint en compte les limitacions organològiques de la 4a secció i del temps que tenia, el resultat és *Glubbubbdríb*, una obra amb una di cultat mitjana-baixa de 10 minuts de duració. El títol ve de la illa a la qual viatja Gulliver en una de les seues aventures.

Pocs dies després es va confirmar la participació de la nostra Banda Sinfónica a la 1a secció del certamen, fet que de nou m'implicaria per partida doble. Ja que la meua col·laboració amb *Glubbubbdríb* ha estat completament desinteressada, d'alguna manera volia

Vicent Ortiz compartint furiol amb Tania Senent durant el Concert de Primavera

participar gustosament, i també desinteressada, amb la nostra entitat.

Enguany, la nostra banda havia d'interpretar un pasdoble d'un compositor de Castelló per obrir la nostra participació, i, fent la meua aportació personal, ho podíem fer amb un pasdoble propi: *Ateneo Musical Schola Cantorum*. Com diu un dels punts de les bases que regeixen el certamen, el pasdoble ha de tindre una duració aproximada de 4 minuts. Estava una altra vegada limitat pel temps; totes les obres que havia escrit abans eren superiors a 10 minuts, també els pasdobles dedicats al mestre D. Miguel de la Fuente i a la

meua besàvia rondaven els 6 minuts. Però esta vegada no tenia cap problema organològic ni d'instrumentació, ja que els músics de la Schola Cantorum serien capaços de superar les di cultats tècniques d'alguns passatges que, recordant la limitació dels 4 minuts, necessitava per compensar-ho. Algunes notes ens poden recordar la música que va escriure el mestre Peñarroja als pentagrames de l'*Himne a la Vall d'Uixó* ("En un pla..."), evocant així el nostre poble i la nostra banda, un referent musical a la província i també a la comunitat i que, de segur, ho re ectrirà el resultat del proper certamen.

Concert extraordinari de febrer

Per *Carles Valls*

El divendres 6 de febrer vam oferir un concert a manera de prova i presentació de les obres amb què ens presentem a la primera secció del certamen provincial d'enguany. El programa començava amb l'estrena d'un pasdoble dedicat a la nostra entitat, *Ateneo Musical Schola Cantorum*, compost pel nostre company Vicente Ortiz. Després vam tocar l'obra obligada del certamen, *Orión*, del jove compositor Santiago Quinto i per últim l'obra lliure que hem escollit, *Homenatge a Sorolla*, d'Adam Ferrero. Agraïm des d'aquestes pàgines el recolzament rebut pel nombrós públic assistent a un concert tan extraordinari com va ser aquest.

Per Carles Valls

Concert de Nadal 2008

Amb l'arribada del Nadal, un any més es va celebrar al teatre municipal "Carme Tur" el concert de Nadal. Enguany es va realitzar la vesprada del dissabte 20 de desembre. Com és habitual, vam sentir totes les seccions instrumentals que conformen l'entitat. Començaren els músics més novells que formen l'orquestra jove interpretant *Amil polka* d'A. Parlow i *Happy white Christmas* (popurri de nades) en arranjament de Jan van der Good. Comptaren amb la participació dels alumnes de conjunt coral de l'escola de música, tots ells dirigits per Sabina Cuenca.

Tot seguit pujaren a l'escenari els joves

membres de la banda d'iniciació, que ens oferiren el *IV moviment de la Simfonia del Nou Món* d'A. Dvorak i un popurri de nades popular, conduïts per Jerónimo Castelló. A continuació, fou la banda de l'escola la que va omplir de bona música el teatre amb el pasdoble *El arte de Chichares* d'Enrique Pastor i *Music for a festival* (I i III mov.) de Ph. Sparke, sota la batuta de Sabina Cuenca.

Per últim, va ser la banda simfònica, dirigida pel mestre Lluís Sanjaime, l'encarregada de tancar l'acte amb un programa ple d'obres molt apreciades i conegudes pel públic, que començava amb l'intermedi de *La leyenda del beso* de

Soutullo i Vert, el segon vals de la *Suite núm. 2* de D. Xostakòvitx, en el qual ens vam permetre fer una menuda gràcia, amb músics que s'anaven incorporant a l'obra entrant des de darrere del públic i, a més a més, vam poder sentir tres veterans de la nostra banda: Patricio, Santiago y Benet. Va continuar amb la *Fantasia del ballet Coppèlia* de Léo Delibes, el vals *Veus de primavera* de J. Strauss i *¡Viva el pasodoble!* de M. Alejandro, que sempre és del gust dels oients. Com no, acabà l'acte amb la *Marsa Radetzki* de J. Strauss, desitjant el millor per a les festes i el nou any que estava a punt de començar.

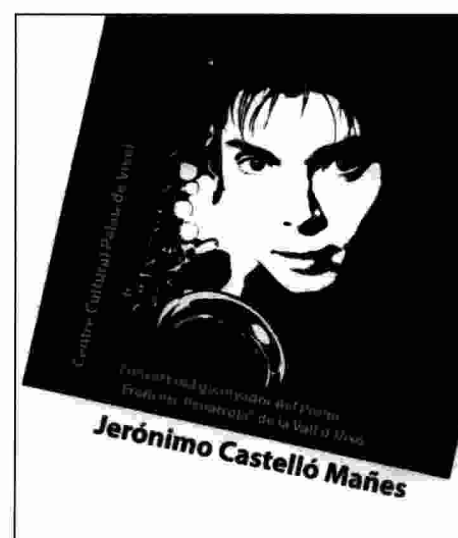
El Cor i els alumnes de l'Escola de Cant ens desitgen un bon Nadal

El Cor i els alumnes de l'Escola de Cant ens van desitjar unes bones festes nadalenques en un concert celebrat a la Parròquia de la Nostra Senyora de Lourdes el passat 19 de desembre. El concert, dividit en dues parts ens atorgà l'oportunitat d'escoltar peces del repertori sarsueller i operístic a càrrec dels solistes amb acompanyament del piano i a la segona part una selecció de nades interpretada pel cor i un grup instrumental dirigit per Carlos D. Perales.

Concert del guanyador del premi “Francesc Peñarroja”

No volem deixar passar l'oportunitat de felicitar des d'aquestes pàgines Jerónimo Castelló per la seua tenacitat i bon saber musical, pels quals va obtenir el premi de grau mitjà del conservatori de la nostra població l'any 2007. Gràcies a açò ens va oferir un gran recital amb el seu saxo el passat 18 de maig de 2008 al palau de Vivel. Endavant, mestre!

Celebració de Carnestoltes

El dissabte 21 de febrer vam celebrar Carnestoltes de la manera més lògica: disfressant-nos. Un nombrós grup de músics i a ns a la Schola vam sopar a la seu social i vam fer ball. Però abans de ballar vam triar les disfresses preferides. En la categoria de millor disfressa va guanyar Alajarín, que anava de criada

exuberant; el premi al més cutre va ser per a Jerónimo que, superant-se a si mateix, era un carret de la compra; i el millor grup van ser els matrimonis Ximo-Mari Àngels, Lluís-Reyes i Carlos-Teresa, que anaven de hippies postmoderns venedors de Canal Plus.

Alajarín

Jerónimo, disfressa més cutre.

Millor disfressa de grup.

6 de juny
Teatre Municipal Carmen Tur

Maquillando cadáveres

Per Joan Montón

Fou en un sopar de professors de l'institut Benigasló quan Rosario Benavent –exercint de presidenta de la Societat Cultural Amics de la Vall– m'oferí dramatitzar, a l'XI Cicle Música i Paraula, *Maquillando cadáveres*, una obra que havia vist a València. Ho vaig acceptar sense pensar-m'ho gaire. "Això està fet!" Després de tot, a l'entitat tenim una certa experiència en el camp de la dramatització: moltes vegades hem representat pels xiquets de l'escola *La Cor del xerrió* i *L'auela mareta*, contes populars autòctons rescatats pel nostre Josep Font i il·lustrats per Darío Fas. El propi cicle Música i Paraula fou testimoni d'aquests espectacles fa uns anys, al Palau dels Marquessos de Vivel.

Il·lusionat per la proposta, em va faltar temps a visitar la biblioteca de l'Hospital de València per fer-me amb un exemplar d'aquesta obra de Juan Luis Mira, guardonada l'any 2005 amb el Premi Escalante. Un text atractiu amb uns personatges potentíssims: Lucrecia Borja, Leonardo da Vinci, Nuno el camarlenc i, envoltant-ho tot, l'ombra d'Alexandre VI, el segon papa Borja.

Calia conformar el repartiment d'actors i l'equip de producció, posar-se en marxa. Lourdes Abad ja n'estava al corrent i ens ajudaria, com sempre, en tot: des de l'assistència psicològica i moral –aquests tinglados sempre duen molts maldecaps– ns a la purament tècnica: recerca i tractament de la imatge... El que faça falta. Mai he ocultat el meu amor incondicional per la veu de Laura Orenga –no està de més que conste ara per escrit– i, clar, si ella volia, era la indiscutible Lucrecia. A més, desitjava que entre els dos muntàrem l'obra, compartírem la tasca de direcció. La cosa no era tan senzilla, Laura viu a Barcelona, i no sovinteja la Vall tant com volguérem els seus fans. Entre els tres hem dissenyat la nostra versió de l'obra. Cal assenyalar que a més del tractament del text hem tingut en consideració la novel·la de Mario Puzo *Los Borgia*, la mediocre pel·lícula del mateix títol d'Antonio Hernández i els treballs que l'admirat Joan Francesc Mira ha dedicat a la família valenciana de més notorietat en la història. El camarlenc ideal era Enrique Salvador, però estava tan enfeinat... necessitava temps per pensar-s'ho. Finalment, gràcies al cel, acceptà. L'aportació musical fou cosa de Miquel Àngel Forner. Havíem pensat en el vibràfon –aquest instrument de làmines metàl·liques semblant al xilòfon– com a element escenogràfic i musical, gairebé com un personatge. El vibràfon era alhora el cadafal on jeia el papa i, unes vegades sonava com la veu de papa, d'altres acompanyava l'acció dramàtica com si d'una banda sonora es tractara. L'equip tècnic el completaren Mercè Font, en el tractament del text, Alfonso Mangriñán i Pepe Aznar en el muntatge, l'escenografia, la luminotècnia i... el que faça falta també!

Com és norma en l'entitat, no ens conformàrem amb una lectura dramatitzada convencional, sinó que oferírem una obra semiescenificada, amb vestuari, atrezzo, projeccions de decorats i d'imatges relacionades amb el text de Juan Luis Mira. Els actors ocupaven l'escena i s'hi movien de manera que molts espectadors creien presenciar una obra teatral, quan realment els textos estaven projectats als laterals del teatre... Diguem que vam explotar al màxim les possibilitats de la lectura dramatitzada.

El públic ens aplaudí i s'acostà sorprès i agraït als actors i plegats elogiàvem l'enginyós argument de Juan Luis Mira. Tot eren felicitacions i els membres de l'equip ens miràvem satisfets, orgullosos. I fou bonic.

Organitza:

SOCIETAT CULTURAL
Amics de la Vall

Col·laboren:

GENERALITAT
VALENCIANA

Ajuntament de la Vall d'Uixó

Fundació Caixa Castelló

Per Ximo Canós

Viatge a París

—Escolta, Ximo, per què no fas l'article del viatge a París de la Schola, del passat estiu, per traure'l en la revista de la propera ra de Sant Vicent?

—Teresa, hi ha un xicotet problema.

—Quin problema hi veus?

—Doncs, que jo no vaig anar a París!

—Ah, és veritat!. Però has estat a París, saps el que visitarem, com va anar, com s'ho va passar la gent... Alguna cosa podràs fer, no?

—Bé, ja vorem. Alguna cosa eixirà i, si no, preguntarem! (.....)

—Xiques, per què no em conteu com vos va anar per París? Com vos ho va passar? Vau lligar en la ciutat de l'amor? Rialles de les tres...

—Va, conteu-me alguna cosa! Què és el que més vos va agradar? Va, Àngela, comença tu!

—A mi, el que més em va agradar, Disney!

—Per què?

—Perquè hi havia tantes coses a vore que el ulls no paraven: tants detalls, les coses eren tan perfectes, que et pensaves que formaves part d'aquell món. Totes les atraccions estaven tan ben treballades i tan aconseguides, amb tots els detalls dels contes de Disney: Peter Pan, Pinotxo, els pirates del Carib... entre moltes més i amb les quals vam disfrutar moltíssim!

—Para, para que t'emociones!

—Era per a això i més! Saps, Ximet, l'emoció i els nervis en l'atracció "Space Mountain", sempre pegant voltes i més voltes en total fosc! Tot va ser meravellós, corrent pels carrers d'aquell món i disfrutant com a xiquetes!

—Ja, com a xiquetes, sí!

—Escolta, què insinues?

—No, no res! Però bé, i a tu, Jenni?

—A mi em va agradar molt el passeig pel riu Sena amb el bateau mouche. Quin encant de ciutat! Com ens ho explicaven tots: catedral, monuments... i de sobte es posa a ploure i totes xopades! Vos en recordeu?

—Que romàntic! Si ja deia jo que només faltaven "les parisiennes".

—És que no pares, eh!

—I a tu, Erika, què és el que més te va agradar?

—A mi em va agradar moltíssim l'últim dia, quan vam pujar a la torre Eiffel (685 graons), i també va ploure, però no va ser cap impediment, perquè era una pluja divertida; i les vistes, precioses: pareixia que estigueres volant perquè a més, feia prou de vent.

–Seria perillós, no?

–Algun esglai es va emportar alguna persona baixant, ja que les escales esvaraven prou, però bé, res que no es puga contar.

–Que bucòlic! Ja vos veig les tres mirant francesets, o de qualsevol altre país del món, perquè París ja se sap...

–A mí, també em va agradar molt el museu d'Orsay, amb moltes exposicions, quadres... i amb una terrassa des d'on es veia la ciutat, amb el riu i altres monuments i edificis importants. Era una vista preciosa!

–I a més, Jenni, una miqueta de cultura no queda mai malament, no creieu? Però, a part del que heu visitat, com van anar-hi les relacions entre la gent: el viatge, l'hotel...?

–Uí, mare!

–Va, conta'm tu, Erika.

–Els viatges amb el bus eren divertits, cantant i contant anècdotes. Però, sobretot a les nits, a l'hotel, quan tots dormien, nosaltres ens dedicàvem a jugar a cartes, acudits i moltes rialles, però sense molestar, eh!, només divertint-nos, fent una miqueta de tot. Ah!, també hem descobert que entre els músics n'hi ha uns quants que cantant ho fan prou bé i, si no, que li ho pregunten a Àlex, veritat Àngela? Ha ha!...

–Sí, les nits a l'hotel eren de molta alegria. La veritat és que una oportunitat com eixa, estant tots els amics i amigues junts i en un lloc com París, no era per desperdiciar-ho i no anàvem a dormir, que ja tindriem temps a la Vall. Però, xiques, vos recordeu de quan eixírem pels carrers de París, amb pijama, cantant pasdobles i ballant...

–No em digueu! Això és molt fort, no?

–I a més, sense vergonya, com que no ens coneixia ningú... ha, ha!

–Ja veig que vos ho vau passar d'allò més bé, eh!

–Sí! Ens hem pegat moltes rialles tots junts, cantant, ballant i fent el "cutre" com només els de la Schola ho sabem fer.

–I encara falta contar una altra cosa: la banda desfilant entre aquelles atraccions, perfectament formats, tocant pasdobles, i milers de persones mirant-nos... Quin

espectacle!

–Ai, Ximet, el que et vas perdre!!

–Ja ho veig, ja!

–Ara, a vore si la propera eixideta no tarda massa, Ximet, que, ja saps, hem de trobar "nóvios", ha, ha!

–A vore si és veritat, perquè en aquest viatge, de lligar, res de res. Ara que no vos podeu queixar i que "os quiten lo bailao".

Gràcies per contar-me el vostre viatge. Sapigueu que m'heu fet les dents molt llargues. Però ara també toca treballar un poc, que hem d'anar al certamen de Castelló i després a Xest i les coses no les regalen, val??

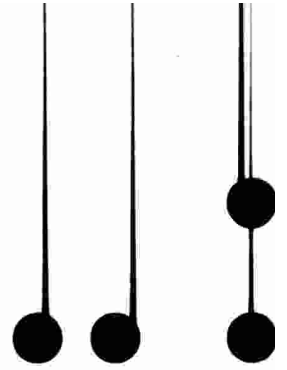
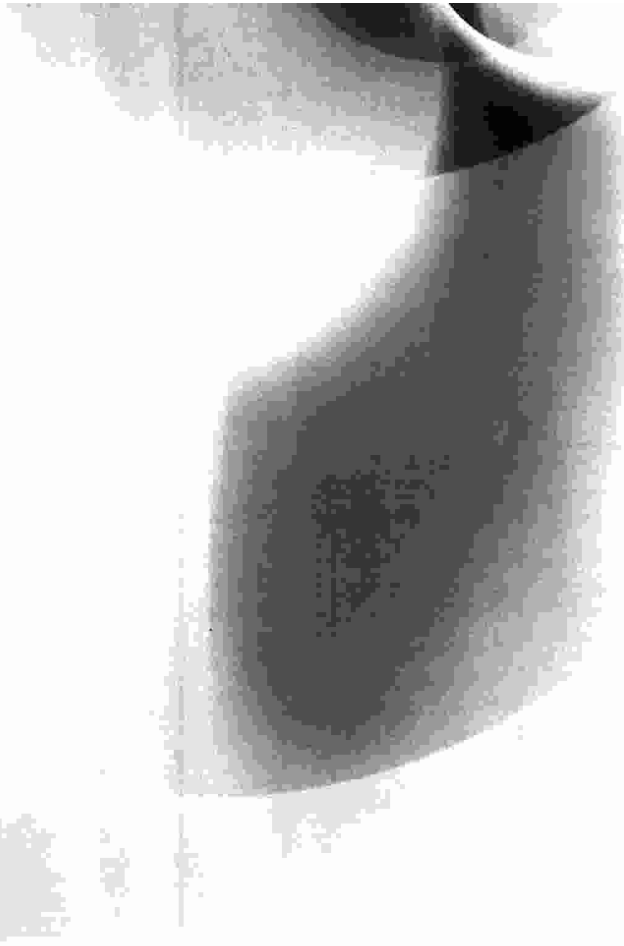
Adeu i ens a una altra ocasió. Visca la Schola!!!!

La banda desfilant en la cavalcada d'Eurodisney

Jenifer Carmona, Àngela Canós i Erika Viudes

Per Manuel Roig
 Il·lustrador: Vicent Antoni Ortega

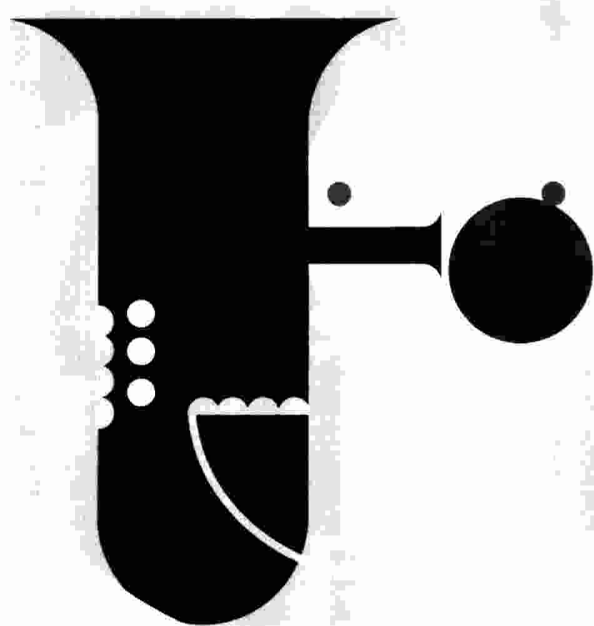
20 de març

«Si l'he fet vegades aquest camil», pensa Tomàs, mentre sobrepassa la font d'aigua de l'Anoueret, escodrinyant la vorera esquerra del carrer Diputació, amb una carpeta sota el braç i un pom de santets estovats a la butxaca. «Quantes, dues-centes, tres-centes? Més, de bon tros», diu entre si al mateix temps que creu veure una llússor. Si és una moneda de cinc duros, anirà corrents a comprar-se un paquet de santets a ca Cifuentes, que és on més bons ixen. «I mil també, l'hauré fet!», discorre abans d'adonar-se que la llússor no és cap moneda. «Si un any té tres-cents seixanta-cinc dies, i jo vaig començar a anar a solfeig als set...». Ara Tomàs frega els deus. «Quantes vegades! Més de mil», resol, que allí no hi ha estius ni Nadals que valguen. Avui mateix a l'escola han fet pont; però eixe cas s'ha donat altres dies i solfeig sí que n'han fet, que, com deia el seu avi: «Don Miguel és més dur que una roca». «Entre solfeig i instrument, ja ho crec, més de mil. I això que visc al final del carrer Diputació». Així és, Tomàs viu en una casa d'aquest carrer, cantonera amb el carrer Cervantes, i és una bona caminada fins a la seu de la banda.

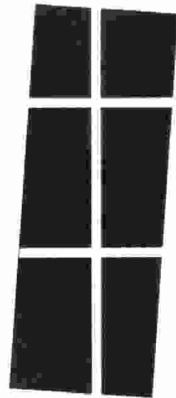
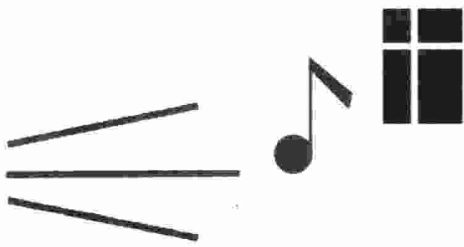
Avui no li toca instrument. Tot i això passarà per casa del seu avi; perquè allí és on es deixa el bombardí per no fer tot el camí carregat amb tant de pes i també perquè és en el menjador de casa del seu avi on estudia les lliçons de l'instrument per donar-li el gust. La casa del seu avi està en la placeta dels Cistellers; des d'allí s'estalvia un bon tros. El seu avi, des del primer moment que ell va dir de voler ser músic, va pensar: «Açò és cosa meua». I li va faltar temps per anar a parlar amb don Miguel. El resultat va ser que, sense que Tomàs sabera molt bé com, als dos dies ja estava cantant la lliçó de les redones: «do, re, mi, fa sol, la, si do, do, si, la, sol, fa, mi, re, do».

Quan deixa darrere els primers números del carrer Diputació, albira uns xiquets que estan jugant a la palmada. Tomàs hi jugaria, però sap que al seu avi li agrada que assage una miqueta tots els dies. Malgrat això, es deté per veure si algú d'ells té el santet que li falta i li'l pot baratar. Un santet dels Últimos chajes, un jugador del Logroñés que li diuen Polster. Després de preguntar debades i descobrir que no tenien el maleit Polster, es deixa els xiquets pegant palmades sobre la vorera i, ara sí, se'n va a casa del seu avi. Com fa sempre, colpeja amb la carpeta contra el vidre i espera que el seu avi li òbriga la porta. Però avui el seu avi tarda a eixir. Si no està en casa, millor, així se n'anirà a jugar. Tomàs insistix sense massa convicció i prompte abandona.

Coincidint amb Tomàs, un grupet de xiquets aplega al rogllet. Un d'ells pega puntellons a un baló de cuir. Tomàs també els pregunta per Polster, i tampoc el tenen. Es diu de fer un partit de futbol. Tomàs es mira el rellotge-calculadora i fa comptes. Són les sis i mitja; fins a les set i mitja encara li queda temps. A eixa hora se n'anirà cap a la Schola i s'estudiarà la lliçó pel

camí. Total, que al final se'n va amb els xiquets al col·legi Cervantes i, entre unes coses i altres, quan ve a adonar-se de l'hora són les vuit menys quart. De pressa i corrents agafa la carpeta, disposat a plantar-se en la Schola en un ai. Així i tot, a l'eixir del col·legi, encara li queda temps per a furgar en la cabina telefònica per a veure si hi ha monedes. Tomàs té obsessió de trobar monedes. Sempre va pel carrer mirant a terra i, quan guipa una cabina, no pot passar de llarg sense comprovar si algú hi ha oblidat alguna moneda. Bàsicament ho fa per dos motius: un, el més important, per comprar-se santets i l'altre perquè el seu avi sempre es troba diners per allà on va. És cosa de contar, allò, i és que el seu avi, sempre que li fan falta diners, posa la mà al dipòsit de les devolucions d'una cabina i en trau una moneda de cinc duros. No sap com s'ho apanya; però Tomàs ja li ho ha vist fer un muntó de vegades. Ell sempre ho intenta, i res. Això sí, segons el seu avi, un es troba els diners quan ha de gastar-los bé, quan són per a santets, no. Tomàs vol demostrar-li que allò de gastar-los bé és una bestiesa. Vol demostrar-li que el que compta és que algú se'ls haja oblidat i prou. Quan aplega a la plaça del Centre també mira les cabines. Els tres telèfons. Res. Encara tindrà raó el seu avi. La qüestió és que ell no en troba mai, de monedes. I això que, abans d'introduir els dits on cauen les devolucions, diu «els diners per als pobres», pensant que així enganyarà la màquina. Però res.

SICAL DRUM

La porta de la Schola està oberta. Tomàs alça la cama automàticament per a travessar la portella. Es coneix de memòria cada racó de l'edifici i per això pot pujar els escalons cantant la lliçó de solfeig. Quasi sense mirar, empenya la porta del bar i és en eixe mateix moment quan s'adona que està tot sol. El bar està completament buit. «Que estrany! —cavil·la—. Normalment sempre n'hi ha un o altre, de xiquet. Mira que si don Miguel ha fet pont! No, no pot ser. Però ben mirat, avui no hi són ni els hòmens que vénen a prendre café.» Tomàs s'assenta en una de les butaques, de cara a la porta del bar, per poder veure quan entre don Miguel. Així, quan ell òbriga la porta d'on donen solfeig procurarà posar-se a prop per a entrar dels primers i s'assentarà en una de les butaques negres. Després, mentres espera que li toque passar la lliçó, furgarà en el fons de la butaca per si a algú li ha caigut alguna moneda i així poder comprar-se santets, que als sofàs de sa casa sí que ha trobat diners. Es mira el rellotge-calculadora. «Falten cinc minuts per a les vuit. Sí que m'estranya que don Miguel no hi haja aplegat.»

El seu avi parlava molt de don Miguel. Deia que era un home recte. Tomàs, uns dies que el canviaren al torn de les vuit, a penes l'havia vist de lluny, dirigint la banda en alguna processó. Per això sabia que el retrat que penjava de la paret de la classe de solfeig era de temps enrere. Allí tenia el monyo ben negre i ara ja li havia emblanquit. A més, ara tenia els ulls més xicotets i sempre es remullava els llavis, com si els tinguera secs. Li crida l'atenció el respecte que li guarda tothom. El seu avi, els hòmens del bar, els xiquets; tots esperen d'ell un bon consell. I això que don Miguel és més prompte seriós, i si alguna vegada l'ha vist somriure's ha sigut amb elegància, no a carcallades com els hòmens del bar. Com quan estaven jugant a V i don Miguel va veure amb quines ganes s'arrodonava Félix quan el mataven; o quan els arrimava l'estufa als pantalons mentres cantaven la lliçó de solfeig i ells potejaven com si tingueren el ball de Sant Vito; o quan els hòmens del bar li parlaven del preu de la taronja, el reclamaven com a àrbitre en els desacords o li contaven ximpleries d'ells.

«Sí que és rar, açò. Avui no ve ningú.» Tomàs seguix repassant la lliçó i pensant. Això sí, un dia sí que va veure irritat don Miguel. No de perdre les formes, que don Miguel era un senyor; però sí de posar cara de pocs amics. Va ser el dia que un obrer va entrar en la classe de solfeig. Havia anat per a acomplir un encàrrec i volia aclarir alguna qüestió. L'home, bé pel costum, bé perquè estava nerviós, va començar a dir paraulotes davant dels xiquets. Don Miguel el va tallar en sec. Molt seriós i en castellà li va amollar: «A quien escandalizare a uno de estos pequeños, más le valiera atarse una rueda de molino y arrojarse al mar.» Aquell

“La porta de l’Schola està oberta. Tomàs alça la cama automàticament per a travessar la portella. Es coneix de memòria cada racó de l’edifici i per això pot pujar els escalons cantant la lliçó de solfeig”.

home es va quedar de pedra. Amb els ulls va recórrer la classe, es va mirar els xiquets un per un i acte seguit els va fartar a disculpes. Així era don Miguel.

Falten cinc minuts per a les vuit. «On estan els altres?». Tomàs s’apropa a un dels balcons. S’ha fet de nit. No veu cap conegut, així que se’n torna a la butaca. «La primera vegada seria —es diu— que se suspenen les classes.» Però creu que ha vist una ombra menejant-se per l’escala. Torna a mirar. Sí, tres siluetes apareixen per la porta. Són tres hòmens que ell ha vist moltes voltes. Sempre estan armant escàndol i bromejant. Però avui porten la cara seriosa. Quan entren, a Tomàs li pareix que tots tres fan ulls d’haver plorat. Els tres hòmens se’l queden mirant.

—Xiquet, què fas ací? Que no t’ho ha dit ningú? —li diu un d’ells, amb l’emoció desbordant-li per la boca.

—Que no t’ho ha dit el teu avi? —li pregunta un altre.

—Què m’havia de dir?

—S’ha mort don Miguel.

Tomàs es queda parat. «S’ha mort? Si ahir encara...» Veu els ulls dels tres hòmens tornar a carregar-se d’aigua. Avui estaven els tres d’acord.

—Llavors, no faran solfeig? —pregunta Tomàs estúpidament.

L’home que li havia parlat arrufa els muscles, i diu:

—Sí per don Miguel fóra, segur que sí.

Els altres assentixen. És en eixe moment quan un altre dels hòmens li diu, sentenciós:

—Fill meu, recorda’t d’açò que vaig a dir-te: Mai més tindràs un mestre com don Miguel.

Tomàs se’ls deixa ploricant. Quan ix de la Schola, la plaça del Centre està fosca. Travessa el parc i mecànicament tira cap a l’esquerra, a buscar de nou la cabina telefònica. Una d’elles està ocupada. En mira una de les altres. Res. Però, quan posa els dits en la següent, alguna cosa esvara pel fons. L’arrossega uns a aconseguir col·locar-la sobre el dit gros. Una vegada la té en la mà se l’apropa als ulls. És una moneda de cinc duros. Tomàs explota de content. Fora de control, les seues cames el guien a ca Cifuentes. Es planta davant del quiosc. Està segur que avui li eixirà Polster; i, si no li ix, almenys li farà la cara roja al seu avi, que diu que si són per a santets no se’n troben, de diners. Demana dos paquets de santets. Emocionat, arranca la part superior dels sobres i a poc a poc se’ls va mirant. Nadal, Cedrún, Oceano, Villarroya i Tendillo. Res. Mira l’altre paquet. Conejo, Sabas, Larrainzar, l’escut del Burgos i Luhovy. Quina mala sort. «T’odie, Polster!»

Amb les orelles catxes puja pel carrer Nou pensant en el seu avi. Més calmat, reflexiona i decidix que quasi que no li dirà que s’ha trobat cinc duros i que se’ls ha gastat en santets, perquè ja tindrà bon disgust amb la mort de don Miguel. Se l’estimava molt, el seu avi, a don Miguel. De segur que haurà plorat, també. I, a més, la pròxima vegada que el seu avi es trobe cinc duros en una cabina telefònica, Tomàs s’engirà sorpresa per no disgustar-lo i, quan li assegure que ell no se’n troba, de diners, perquè els vol per a comprar-se santets, farà com qui no s’ho explica.

I tal com anirà creixent descobrirà que allò de les monedes és un truc i que el seu avi es tira mà a la butxaca abans de buscar en la cabina. I quan cresca encara més entendreà que eixos truquets que li feia el seu avi són gestos senzills que ensenyen a viure, que fan millors les persones i que deixen un rastre que és on un s’agafa quan la vida mostra la cara més agra. Igual com les bandes de música, igual com els hòmens com don Miguel. I per això, quan tinga un fill també li farà el truquet de les cabines i esperarà impacient que diga «vull ser músic». I llavors pensarà: «Açò és cosa meua».

Per Joan Montón

Certamen Provincial XXXII

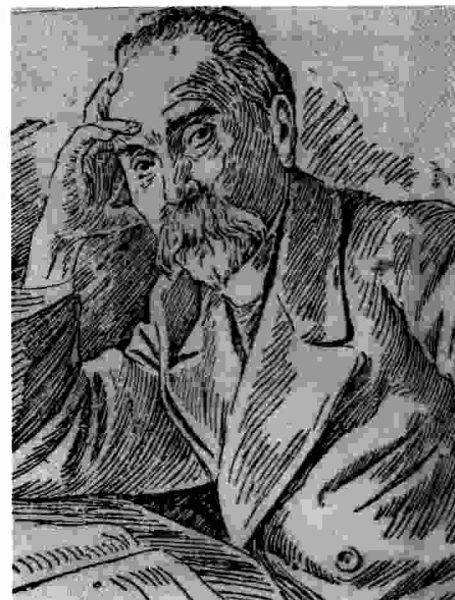
Parlem amb Santiago Quinto

L'ocasió era ideal per fer una mica de turisme. Així és que aparque el cotxe al centre i així faig tomb pel poble. Mentre observe la façana de l'església telefone al nostre protagonista. És l'hora pactada: "Ja sóc a Albaterra. Ara mateix estic veient el sant Roc de l'església." Santiago Quinto m'explica on viu. Més endavant descobriré que no és sant Roc sinó sant Jaume qui presideix el frontis del temple...

Si al llegir el títol de l'obra obligada de la present edició del certamen vàreu pensar en el gegant de la mitologia grega i la seua constel·lació, anàveu errats. Segons ens explica el compositor, Orión és un personatge d'una novel·la de gènere

fantàstic titulada *La Olla del rei del país dels elfs*. L'autor, lord Dunsany, inuí molt Tolkien, que inclús li va prendre el tema de la renúncia a la immortalitat per amor en la seua famosa trilogia d'*El senyor dels anells*. "Orión és la segona obra per a banda que vaig escriure. Llavors tenia divuit anys. El caràcter decidit i heroic del personatge fou el que em motivà a escriure-la. Però no es tracta d'un poema simfònic, la música no descriu cap història. Orión és una fantasia simfònica."

Santiago Quinto es de neix com un compositor formalista: "Compondre es plantejar-se problemes i resoldre'ls amb inventiva. Primer cal trobar uns

Lord Dunsany.

Església de Sant Jaume. Albaterra (Alacant)

“Fou als dotze anys quan vaig començar a tenir la necessitat de compondre. Només escrivia que disbarats sense cap tècnica però tant se val perquè eixes animalades són les que em feren conèixer l’òci. Els compositors som com microcosmos, cadascú té el seu propi pensament musical i l’expliquem millor per allò que no ens agrada que pel que ens agrada. És un òci interessant però molt desagratit i competitiu. Tinc moltes obres al calaix esperant l’estrena perquè ara el meu llenguatge pot resultar difícil de comprendre a l’audiència i també als intèrprets. Això et planteja el conflicte de ser fidel a un mateix: o bé escriure obres més accessibles per donar-los eixida comercial. Potser hi ha massa compositors i jo sobre: m’oferisc a cremar-me a la pira!”

Deixant les exageracions a un costat, tampoc li van tan malament les coses a Santiago Quinto: ha guanyat un munt de premis en diversos gèneres compositius i les seues obres s’han publicat ací en Piles o bé en Omnes Bands i l’editorial holandesa Molenaar li ha publicat la Suite senzilla, la Suite miniatura i la Simfonia Hamlet. “Curiosament he tingut més facilitats per treure les meues obres fora que ací. Molenaar té un ampli mercat internacional i, segons m’han dit, el meu nom surt en webs xineses.” Santiago Quinto serà membre del jurat que ens avaluarà a l’Auditori de Castelló el dia 17 de maig. Esperem satisfèr-lo amb la nostra versió.

materials sonors i després extraure conseqüències musicals, desenvolupant eixos materials o confrontant-los amb altres. La primera idea que em va venir en *Orión* fou el solo de auta inicial —motiu acèfal amb els intervals de quarta i el ritme de negra amb puntet i corxera. Aquest motiu es repeteix en la primera secció de l’obra i inclús en la coda de la peça. Després em sorgí el motiu de l’espenta del personatge exposat per les trompes. Pensava en la banda de Rafal, que comptava amb una corda de trompes molt bona, i també en la concepció de l’instrument que tenia Richard Strauss.”

El simfonisme de les darreries del segle XIX i les bandes sonores de Korngold, Hermann o Williams foren les seues inuències per aconseguir eixa textura simfònica per a la banda que el nostre director, Lluís Sanjaime, ha lloat en algun assaig.

De la composició d’*Orión* han passat vint anys. Ara Santiago escriu obres

més extenses amb un desenvolupament més profund, amb una major inuència de les avantguardes i una escriptura més detallista. Això no signi ca que en renegue: “Estic orgullós d’*Orión*. Quan Omnes Bands l’edità li vaig torcar la pols però sols per corregir detalls d’orquestració. És una obra lla d’un temps, la meua joventut, i no tindria sentit transformar-la.”

A més de compondre, l’autor dirigeix la *Unión Musical La Aurora* del seu poble, amb la qual aviat es presentarà al Certamen de Cullera interpretant *Semiotènia* de Rafael Talens i, com no, *Orión*. També és professor per oposició d’harmonia i anàlisi en el Conservatori Professional de Música “Pedro Terol” d’Oriola i, a més, com a pianista fa jazz amb el Jazzindo Jazz Trio i música de cambra amb el Duet Lutoslawsky.

Korngold.

Richard Strauss

Per Joan Montón

Certamen Provincial XXXII

Parlem amb Bernardo Adam Ferrero

S'ha fet fosc quan deixe l'apartament del compositor: "Vaja, hem estat més d'una hora xerrant" —em sorprenç mentre consulte el mòbil, silenciàt perquè ningú pertorbà l'encontre. Al carrer porticat tot són sucursals de bancs, no en falta cap! "Són les nou i al cap d'una hora hi ha assaig de banda. I encara he de sopar... Mmm, per ací no he vingut, mira que si ara trigue a trobar el cotxe...! I açò?" Descobriment oportú, pertinent: "València a Sorolla" un monument dedicat al pintor valencià irromp en el camí: el bust de l'artista enmig d'una mena d'arc de triomf i aigua d'unt dels brolladors. "Ni fet a posta, quina coincidència!" La foto resulta del tot impubliable: poca llum, massa distància. "Hauré de tornar per prendre una imatge com cal."

En acomiadar-nos, el compositor m'ha inblit a obsequis: senyals programes i dos discs compactes de la Setmana Internacional de Música Religiosa de València que dirigeix de forma entusiasta des de fa set anys. "A vore si vens a algun concert. Se celebren a parròquies de per ací prop, al port. Ah!, i dona records a Lluís." Ja dins del cotxe trie "L'entrada dels cristians", el quart moviment d'un poema simfònic escrit pel propi Adam Ferrero titulat El Nou d'Octubre. Mentre sonen fanfàrries orquestrals, dolçainers i un narrador exclama gestes heroiques, comence a afrontar la crua realitat: no he pogut enregistrar ni una sola paraula de l'entrevista. "Em gravaràs amb això tan xicotet?" —em preguntava encuriosit el compositor. "Sí, després ho reproduïsc a l'ordinador, ho transcriu i li done forma. Sempre ho faig així— explicava jo mentre l'aparell sentenciava "Baja energía. Bye-bye". Per vergonya, no he confessat al compositor la tragèdia i, molt digne, he sostingut —com si res i, això sí, a una distància idònia de l'emissor— el maleït MP3.

Ahores d'ara tothom sabrà que Homenatge a Sorolla de Bernardo Adam Ferrero és l'obra de lliure elecció que la nostra Banda Simfònica presenta al Certamen Provincial del proper mes de maig. La peça ha complit vint anys i va ser un encàrrec de l'Ajuntament de València per a la Secció d'Honor del Certamen Internacional de Bandes de la capital. "Com es complien els 125 anys del naixement de Sorolla —recorda Adam Ferrero— vaig decidir dedicar-li l'obra prenent com a punt de partida quatre quadres signi catus del pintor: "El crit del Palleter", "Les pescadores valencianes", "Sol de la vesprada" i "Les gropes". Tenia dubtes entre El Palleter i un altre quadre de la mateixa etapa inicial del pintor "El pare Jofre defensant un boig", però vaig optar pel primer. L'inici de l'obra re ecteix el dramatisme del crit de guerra de l'humil Vicent Domènech contra l'invasor francès. La mirada melangiosa d'una de les pescadores està representada pel corn anglès en el segon moviment, els bous de "Sol de la vesprada" se senten en els baixos i

m'he permès la llicència de compondre la cançó que Sorolla escoltà —segons escriu a la seua dona— quan pintava Les gropes..."

Aquest darrer quadre pertany a la imponent colecció Visió d'Espanya que la Hispanic Society of America encomanà al pintor per decorar una sala de la seua seu a Nova York. Aquest monumental conjunt de catorze teles visita des de fa un any Espanya: primer s'exposà a València per visitar després Sevilla, Màlaga i Bilbao. Ara mateix la trobareu a Barcelona, al Museu Nacional d'Art de Catalunya. La mostra fou el projecte més ambiciós que mai afrontà Sorolla. Ofereix una imatge de l'Espanya dels inicis del segle XX discutible, per tòpica, i artísticament potser preferiu altres quadres, però és molt recomanable visitar-la, si més no per vore de prop "Les gropes". L'exposició ha de tornar a València abans de partir cap els Estats Units.

L'arribada de l'exposició ha sigut saludada en algunes ciutats amb concerts on s'interpretava Homenatge a Sorolla,

fet que enorgulleix el compositor: “És una obra que no deixa de donar-me satisfaccions. S’ha enregistrat més d’una dotzena de vegades, tant per bandes com orquestres, i s’ha programat pertot arreu: Rússia, Finlàndia, el Japó, les Filipines... A Christian Lindberg, el millor trombonista del món, l’entusiasme i la dirigeix allà on va...”

Quan parla del seu llenguatge, Adam

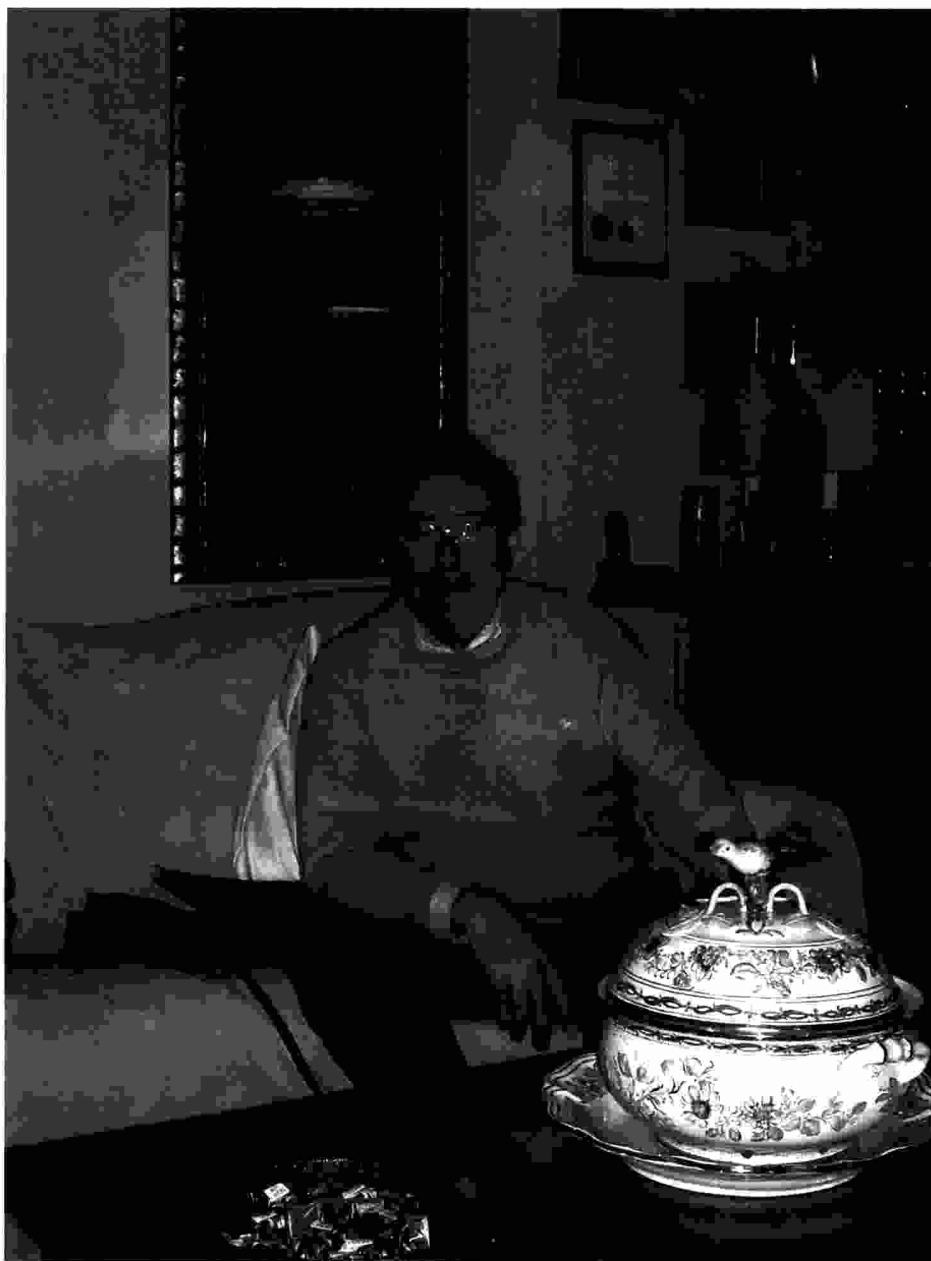
Ferrero reivindica la lluminositat mediterrània com a tret diferencial respecte a altres escoles, principalment la centreeuropea. Una llum, una mar que es tradueix en la riquesa tímbrica de la seua paleta orquestral. “Les obres d’avui dia sonen totes igual, vinga d’on vinga l’autor. El clima inueix en la societat, en la cultura, i s’ha de manifestar en la creació artística així com el folklore. Estudiem la nostra rica música popular, analitzem-ne

l’essència i després compongum”.

Recorde aquest ideari. Així mateix s’expressà fa quatre anys, quan es dirigí als músics en un assaig preparatori del Certamen Internacional de València. En aquella ocasió l’obra era Terra Mítica, cronològicament posterior a Homenatge a Sorolla. “No he canviat massa el meu llenguatge compositiu. Els anys em donen destresa en l’o ci, sé millor com sonarà el que escric, i, indubtablement, l’artista evoluciona, però no he canviat d’estil.”

Fem la prova amb l’experiència pròpia. Quines obres hem tocat ns ara de Bernardo Adam Ferrero? Vejam: Divertimento para banda, Terra Mítica, un parell o tres de marxes mores –Chimo, Marroquíes de Petrel, Mozárabes 1960, potser alguna més– i ara Homenatge a Sorolla. Convindriem a citar com a comuns uns quants elements estilístics? La melodia sinuosa, l’apro tament dels dotze sons, el recurs modal, propis de la nostra música popular, la base tonal, el detall en l’orquestració, una petita inueixió jazzística per ací... És a dir, un autor amb veu pròpia.

En la conversa, el compositor no sols reivindica la Mediterrània, sinó també justícia per a certs autors oblidats, o bé menyspreats. Ens parla sobretot de Ruperto Chapí i de Joaquín Turina, però també de la gràcia melòdica del mestre Serrano –diu que Serrano necessita un Ravel que li orquestre les obres com féu amb Els quadres d’una exposició de Mussorsky. “La desgràcia de Chapí fou escriure La Revoltosa! La resta de la seua obra s’ignora.” El mateix ocorre, afegisc, amb Rodrigo i el seu Concierto de Aranjuez o, millor dit, el segon moviment del Concierto de Aranjuez... Passa el mateix amb Bernardo Adam Ferrero? Sent su cientment valorada, reconeguda la totalitat de la seua obra? “Es podria millorar” –respon, i esclama a riure.

Certamen Provincial XXXII

Homenatge a Joaquim Sorolla

(Bernardo Adam Ferrero)

Per Enrique Salvador Clavell

Dins la música programàtica o descriptiva trobem compositors que han dedicat alguna que altra obra a descriure la sensació que els ha produït la visualització de quadres pictòrics. Un exemple representatiu el tenim en la famosa obra *“Quadres d’una exposició”* (comentada en el nº 9 d’aquesta revista) on el compositor rus Modest Mussorgsky ens retrata deu pintures de Viktor Hartmann amb tota la seua genialitat i mestrança.

Per aquesta ocasió, i aprofitant que aquesta obra és la peça lliure que els nostre Director Lluís Sanjaime ha triat per al Certamen Provincial del dia 17 de maig, vaig a comentar *“Homenatge a Joaquim Sorolla”* del compositor Bernardo Adam Ferrero.

Aquesta impressionant composició està estructurada en quatre moviments denominats quadres simfònics on es descriuen quatre pintures representatives del famós pintor valencià Joaquim Sorolla Bastida. Lluny de voler fer un comentari artístic de les pintures i el pintor, (ja que, confese, no dispose dels recursos terminològics i tècnics per a fer-ho) em veig obligat a descriure superficialment el contingut de les escenes representades per a una millor comprensió de la música.

1. “El Crit del Palleter”.

“Jo, Vicent Domènech, un pobre palleter, li declare la guerra a Napoleó. Iisca Ferran V II i miuigen els traidors”.

Aquestes paraules amenaçants són les que crida el protagonista d’aquest quadre, que pujat damunt d’una cadira alça una canya amb alguns objectes en l’extrem (un tros de la seua faixa, una foto del rei i una estampa de la Mare de Déu dels Desemparats) com si fos un estendard. A continuació aconseguix amotinar a tota la gent present que hi havia en la placeta de les Panses de València (actualment anomenada de la Companyia) contra la invasió napoleònica que s’estava produint. Tot açò va ocórrer el 23 de maig de l’any 1808, és a dir, uns dies després de la famosa revolta del 2 de maig a Madrid. Segons conta la tradició, aquest Palleter, que venia palletes per encendre el foc, va ser el primer patriota en alçar el crit de revolta dels valencians contra els francesos i aquest crit representa l’inici de la guerra d’Independència contra Napoleó a la nostra Comunitat.

Observem clarament molta agitació en el quadre. Hi ha tensió, crispació, agitació i nerviosisme. El mateix passa a nivell musical. La peça té un estrèpit començament, espectacular, que mostra tot el fragor d’aquest crit del Palleter, representat per un xicotet motiu que serà com el *“leitmotiv”* del personatge principal. Tot seguit ens trobem amb melodies virtuoses, amb molta quantitat de notes, on es veu el caràcter nerviós i crispat del personatge. A més, s’utilitzen molt els grups de gures

irregulars que, combinats amb els de mesura regular, ens transmeten la sensació d’inquietud que reflecteix la pintura de Sorolla. Seguidament de tota aquesta agitació se’ns presenta un meravellós i espiritual solo de flauta que simbolitza la reacció que el Palleter té sobre les seues accions i conseqüències. *“Estarà bé el que he fet?”* - es pregunta. Al final determina que sí. I així ho diu molt bé la música perquè una vegada acaba la flauta torna el rebombori, la tensió va pujant fins que tot esclata novament amb el crit del Palleter i la música va a buscar un final apoteòsic on les timbales ens anuncien que la Guerra acaba de començar.

2. “Pescadores valencianes”.

Aquest és un dels quadres que pertany al grup de pintures en les que Sorolla representa típiques escenes de costumisme maríner. Podem observar en un primer plànol tres gures monumentals de tres pescadores valencianes (les tres clares protagonistes del quadre, lògicament). Dos d’elles porten nadons en braços que pareix estan dormint plàcidament i les tres porten cistelles, segurament perquè estan esperant que arriben els vaixells per a carregar el peix. Al fons es veu la mar i uns xiquets nedant. Un dels elements més impactants del quadre són, sense cap dubte, les mirades que adopten les pescadores en aquesta bella i crepuscular estampa mediterrània. Pareix que es dirigeixen cap a la mar, en busca del vaixell que els retornarà als seus marits de la dura i sacri cada jornada laboral de pescador. De fet, com a rima l’autor, és precisament una d’aquestes mirades les que el van inspirar per escriure el tema principal d’aquest moviment.

A nivell musical cal dir que la melodia temàtica és iniciada pel corn anglès. Aquest instrument li ve molt bé al context sonor ja que, per les seues característiques úmbriques ofereix

un caràcter molt malencònic, suau, i bondadós a la música (com el de les mirades en el quadre). De fons els instruments que acompanyen li donen dinamisme al conjunt, com també passa en el l'obra de Sorolla amb eixos elements que tenim per darrere que donen la sensació que el quadre està viu. Aquest preciós tema contrasta amb una secció ràpida on es succeeixen grups de moltes notes encadenades amb un accentuat caràcter rítmic. Són els vaixells (encara que no es veuen representats en el llenç) que s'apropen i es balancegen degut a les ones. Tot desemboca novament en les mirades de les pescadores i es repeteix la melodia inicial però amb una grandiosa i majestuosa instrumentació (com la mida de les figures del quadre) que, si em permeten l'expressió, "ens deixa els pèls de la carn eriçats". A poc a poc, ens allunyem i perdem de vista a les pescadores. Només queda el immens i imponent mar davant nosaltres. "Adén pescadores valencianes, adén!".

Pescadores valencianes

3. "Sol de la vesprada".

Seguint la línia costumista del quadre anterior ens trobem amb aquesta enorme pintura, en la qual es representa com els pescadors condueixen uns enormes bous que, amb el seu ritme pausat i tranquil, s'encarreguen de traure els vaixells de la mar. Tot açò amb el sol de la vesprada com a teló de fons.

Doncs bé, el compositor utilitza la introducció d'aquest moviment per a transmetre'ns la impressió que li causa quan veu aquesta escena en conjunt. Tot seguit, i abans de presentar el tema principal, apareix un acompanyament amb instruments de tessitura greu que dona la sensació de moviment pesat. Açò recorda el ritme pausat dels bous i els pescadors en la mar. La melodia es a càrrec de la trompeta que, amb el seu timbre lluminós, ens fa recordar eixa lluentor del sol de la vesprada que cau sobre la platja. I de tant en tant un fort colp de plats, com si fos una ona que trenca la tranquil·litat d'aquesta pausada escena on es dona pas a una xicoteta fanfàrria amb els instruments de vent-metall que, amb els seus timbres brillants, ajuden a rearmar la sensació d'estar baix eixe sol mediterrani, esplendorós i que irradia llum per tots els costats. El tema es repeteix unes quantes vegades més, cada volta amb més força ja els bous han de fer molt d'esforç per a traure el vaixell. Finalment, el moviment acaba amb el mateix disseny del principi on pareix ser se'ns vol oferir la oportunitat d'observar per última vegada aquesta meravellosa composició pictòrica.

4. "Les gropes".

L'any 1911 la *Hispanic Society of America* de Nova York li encarrega a Sorolla, per a la decoració de la seua biblioteca, una sèrie de panells que il·lustraren la diversitat geogràfica d'Espanya. Aquesta col·lecció (que va estar acabada al 1919) es va anomenar "Visió d'Espanya" i està formada per catorze

quadres la majoria d'ells de mesures enormes. "Les gropes" és el quadre que dedica als valencians i cal puntualitzar que en un primer moment Sorolla volia pintar un camp de tarongers però un dia va passar per la catedral de València i es va trobar amb els preparatius de la processó de Sant Vicent Màrtir. Aquest fet suposà que canviara la temàtica de la pintura. Clarament aquesta escena és la més alegre quant a colorit, segurament per tractar-se de la seua terra natal i voler plasmar tot eixe color mediterrani pel qual som tan coneguts i envejats.

Com no podia ser d'una altra manera, la música acompanya aquestes imatges a la perfecció. És una música que descriu la festa, plena de color i amb tot el sabor del Mediterrani. Cal dir que, a més a més, veurem un gran contrast de caràcters durant tot el moviment. Tot comença amb una exuberant, cridanera i vistosa introducció que ens incita a la festa i l'alegria. Seguidament apareix el tema, amb un aire molt valencià, que en forma de cobla ens transmet tota l'elegància que tenen els personatges del quadre, engalonats amb els seus vestits regionals i pujats damunt les gropes dels cavalls. Però, abans de l'apoteòsica final, la música ens recorda la part mística i espiritual de l'acte religiós que estem celebrant, no ho oblidem. I per a finalitzar, què millor que una gran celebració. El tema principal s'executa però amb un ritme d'acompanyament molt viu, alegre i vigorós que ens durà, com si d'una "masclètà" es

Les gropes

tractara, a la gran traca final en la que el públic rematarà tot aquest desenfreno musical amb els aplaudiments que els últims compassos de l'obra demanen a crits. Com diu la coneguda expressió que s'empra entre els músics: "un final de Certamen".

"Homenatge a Joaquim Sorolla" va ser un encàrrec que l'Ajuntament de València li va fer al compositor Bernardo Adam Ferrero per a ser estrenat al Certamen Internacional Ciutat de València l'any 1988 en la Secció Especial A (actualment Secció d'Honor). Realment és una obra de molta complexitat tècnica i musical, ideal per a un esdeveniment d'aquestes dimensions. Personalment pense que és una de les millors composicions que s'han escrit mai per a Banda (encara que també hi ha un preciós arranjament de l'autor per a orquestra), ja que està molt ben escrita i li trau tot el partit possible a l'agrupació musical. Els moviments són molt contrastats entre sí: passem de descriure a un Palleter que està molt crispat a la tranquil·litat i tendresa de les pescadores valencianes, passant pels lluminós sol de la vesprada fins a desembocar en una gran festa valenciana. És una obra d'eixes que no deixa indiferent a ningú i produeix en l'oient un mar de bones i variades sensacions.

No voldria acabar aquest article sense donar unes menudes pinzellades dels dos grans genis protagonistes:

De Joaquim Sorolla he de dir que podríem considerar-lo com el pintor valencià més universal que hem tingut, mestre del color i que ha sabut utilitzar els efectes de llum en els seus quadres com ningú.

El currículum de Bernardo Adam Ferrero és tan extens que necessàriem un article sencer per explicar-lo. Sobre ell només he sentit que elogis per part de la gent que el coneix. Jo només he escoltat la seua música i em basta per a afirmar que és un dels millors compositors que hi ha per a banda, encara que la seua producció artística avarca també altres formacions instrumentals. Senzillament les seues obres són especials i saben transmetre, com cap altres, eixos element idiosincràtics mediterranis que tant ens caracteritzen. Cal dir que l'Ateneu Musical "Schola Cantorum" ha interpretat algunes de les seues obres. En concret, "Divertiment", "Terra Mítica" i com deia al principi de l'article "Homenatge a Joaquim Sorolla" que és la peça que interpretarem al Certamen Provincial i si tot va bé també al Regional.

I ja com a remat d'aquest article només hem queda convidar-los, en aquest cas per partida doble, a gaudir de les creacions d'aquests dos grans genis i artistes valencians, als quals presente des d'ací la més sincera admiració. "Moltes gràcies per les seues obres!".

Per Sabina Cuenca Poveda

Les agrupacions de l'Escola de Música “Miguel Arnau Abad”

Les agrupacions de l'Escola de Música Miguel Arnau Abad són el resultat d'un projecte educatiu que li atorga al fet de tocar en grup un complement necessari i fonamental en la formació del músic. És per aquest motiu que, des de ben menuts els nostres alumnes gaudeixen d'una assignatura per a tocar en grup i que cadascuna de les agrupacions té una finalitat.

En el seu primer any de grau elemental els nostres alumnes tenen l'assignatura de Música de Cambra I, en la qual se'ls introdueix a tocar en un petit grup, només amb instruments de la seua família i on s'estableixen les bases de comportament, actituds i rutines bàsics d'assaig. Com a colofó d'aquesta assignatura, els alumnes fan la seua primera interpretació en un grup de cambra a les audicions de l'Escola de Música, habitualment al final de curs.

En el seu segon i tercer any de grau elemental els alumnes cursen l'assignatura Conjunt Instrumental I, que es deriva en el que solem anomenar “La Banda d'Iniciació”. En aquesta agrupació el treball és més complet, els alumnes ja toquen en una banda, no un grup de cambra, on trobem

instruments de diferents famílies. A més a més, aquesta banda actua en el Concert de Nadal i al de Fi de Curs. La finalitat d'aquesta agrupació és d'ançar les actituds i rutines d'assaig, així com introduir-se en la interpretació d'un repertori senzill per a banda.

En el seu quart any de grau elemental, els alumnes passen a formar part de l'anomenada “Banda de l'Escola de Música” (o Banda Juvenil), se'ls replega a Santa Cecília. Però aquest gran pas per als nostres músics no ho és només per “engalanar-se” un dia, sinó que comporta un major esforç per la seua part, tant pel nivell d'estudi individual i col·lectiu com per la motivació per part dels alumnes i dels pares. Aquesta Banda és el resultat de l'assignatura Conjunt Instrumental II, en aquesta comença a interpretar-se un repertori més complicat, amb unes tècniques majors que en la Banda d'Iniciació, i és que, clar, és el pas previ a l'entrada a la Banda Simfònica, motiu pel qual els nostres alumnes cal que adquirisquen el major nivell musical, humà i com a grup possible. És per aquest motiu que la “Banda Jove” té com a actes seus 3 concerts cada curs (Concert de Nadal, Concert a l'IES Honorí Garcia i Concert Fi de Curs) i

2 actes de carrer (Replega de les dames de Sant Vicent el dia de la Presentació i l'última Cercavila de San Vicent). Però per a completar la formació dels nostres músics es procura realitzar el nombre màxim d'actes, de manera que, per exemple, aquest curs hem realitzat ja 2 concerts, a banda dels tres esmentats abans. El primer va ser un concert a la Llosa, el passat setembre, aquest va ser el primer concert complet de la nostra banda jove; el següent mes tornarem a fer un concert complet a Benaguasil (al Consolat del Mar); a més a més realitzarem algun intercanvi més en el que resta curs. Cal també assenyalar que hem tingut un acte més de carrer, a banda dels habituals, la replega de les dames de Sant Roc (aquest acte va tindre un caràcter especial per a nosaltres, ja que algunes de les dames són membres de la nostra Banda Jove).

Per últim, i no per això menys important, cal assenyalar el treball que es realitza a l'Orquestra Jove. El treball d'aquesta agrupació es realitza en dues fases i és el resultat de l'assignatura de música de cambra per a corda i orquestra. Aquesta orquestra jove està composta per alumnes de corda de l'Escola de Música i els alumnes de grau mitjà de vent. També hi solen col·laborar membres de la secció de corda de la Banda Simfònica i és la llavor per a aconseguir una orquestra plena de membres de la nostra entitat per a fer-nos gaudir en les sarsueles. Habitualment aquesta actua al Concert de Nadal i al de Fi de Curs, però enguany també realitzarà una audició per a escolars al mes d'abril. En aquest acte hi tenim posades moltes il·lusions, perquè és la primera vegada que l'Orquestra Jove realitza aquest tipus de concert i perquè, també, és la primera vegada que actua a banda dels 2 concerts que sol fer tots els anys. Així, doncs, podem veure com any darrere d'any els nostres músics creixen i les nostres agrupacions van realitzant cada volta més actes.

Els concerts de les nostres agrupacions

El Concert de Nadal, on participaren les tres agrupacions i els alumnes de cor (col·laborant amb l'Orquestra Jove), sense dubte sempre resulta el concert més emotiu de l'any: vore un poc del treball de cada agrupació, dels més menuts als majors, vore en 2 hores l'evolució de "quasi" una vida... Vore els nostres fills, nebots, néts... com pugem a l'escenari, com es desenvolupen allí dalt, com si allò fóra el més natural del món, ens ompli d'orgull, però el moment en què allò comença a sonar i sumem a eixe sentiment el resultat musical i valorem l'esforç i el treball, eixe moment és el més emotiu i és just quan pensem el proper any més...

La resta de concerts realitzats ens el que

va de curs els ha fet la Banda de l'Escola. Ja hem esmentat els concerts a la Llosa i a Benaguasil, però ara és el moment de fer una reflexió sobre l'últim que ha realitzat aquesta banda. Va ser el passat 11 de febrer a l'IES Honori García, el tradicional festival entre la Banda Jove de l'Ateneu Musical Schola Cantorum i la Banda Jove de la CIAC. La nostra banda va interpretar el pasdoble El arte de Cúchares, Music for a festival (I i III temps) i la selecció de West Side Story. La banda va fer una interpretació correcta de les obres, no només en els seus aspectes tècnics sinó que, a poc a poc, va millorant en l'aspecte interpretatiu donant a cada obra el caràcter que li correspon.

Sense entrar a valorar res més, em quede

amb les sensacions d'aquell dia. Nervis? Com sempre. Bé, un poc més... Que si els que estaven d'excursió arriben a hora o no arriben, que si ho hem portat tot, que si Sabina... estem nerviosos, que... En el que sol ser habitual. Però arriba el moment en què per anem a començar: les cares de concentració, el somriure de complicitat amb els músics, el "tranquils, tot eixirà molt bé, heu treballat molt anem a començar"... I per mou la batuta i sona la música, ja passen els nervis i es gaudeix perquè el treball està fet. És el moment de gaudir-ne i que els altres ho facen amb nosaltres, escoltant-nos. Per acabar, el temps ha passat ràpid però lent a la vegada, els aplaudiments, baixem de l'escenari i... les cares de felicitat dels músics: eixa és la millor recompensa.

Per Rubén de la Rosa Beltrán

Audicions i altres coses

El passat 15 de setembre de 2008 començà un nou curs a la nostra Escola de Música. Com sempre, els inicis del curs estan carregats de plans i és moment ara de veure el que ha anat passant al llarg del curs.

Un dels projectes que hem preparat per aquest curs és un grup de Jardí Musical per a xiquets i xiquetes de 3 anys: És una edat molt primerenca per començar a aprendre música però no ho és per començar a desenvolupar els sentits que més tard utilitzaran com a músics. El ritme, l'oïda, la veu, comencen a despertar de la forma que els xiquets d'aquestes edats necessiten: jugant amb el so, les cançons, els balls etc. Com deia Suzuki, es importat començar a conèixer la música de la mateixa forma i al mateix temps que aprenen la llengua materna.

El dia 20 de setembre de 2008 férem la festa de benvinguda al curs. Davant de la nostra seu, a la plaça, muntàrem unes paradetes en diverses activitats i jocs on els petits ho passaren d'allò més bé: pintant, construint instruments etc. També escoltàrem música de diferents agrupacions.

Com de costum, a l'Escola de Música Miguel Arnau Abad, hem programat tres sèries d'audicions on els alumnes toquen davant del públic format per pares, mares, familiars, amics i companys. Aquestes audicions compleixen una doble funció: per una part, donen oportunitat als pares de veure els progressos que va fent els seus xiquets i xiquetes. La segona funció té a veure amb els objectius generals del nostre projecte educatiu: "actuar en públic amb autocontrol i capacitat comunicativa". En aquest sentit, és emocionant veure les cares d'il·lusió dels pares i dels alumnes. Notem que senten alguns nervis que són completament normals i produïts, en part, per la responsabilitat que com a músics comencen a adquirir. Les audicions de la primera avaluació

se celebraren els dies 12,13 i 15 de novembre a la sala d'actes de l'IES Botànic Cavanilles i volem apropar l'ocasió per agrair a l'equip directiu d'aquest centre la seva hospitalitat i la seva ajuda, ja que faciliten molt la tasca d'organitzar aquest tipus d'actes.

La segona avaluació férem les audicions el 20 de febrer al Palau del Marquesos de Vivel i els dies 26 i 28 de febrer a de l'IES Botànic Cavanilles.

Dels tres dies que formen cadascuna de les sèries d'audicions, un dia està reservat per als alumnes de l'assignatura de Música de Cambra II, on preparen repertori junt a una professora pianista acompanyant. La qualitat d'aquesta assignatura, a més de conèixer aquest extens repertori, és preparar intensivament la prova d'accés al conservatori professional. Cada any, entre vuit i dotze xiquets preparen aquesta prova a la nostra escola de música

i hem de dir que l'èxit és molt notable. L'any passat els 10 alumnes que feren aquesta prova aconseguiren superar-la i ara estan estudiant al conservatori professional del nostre poble.

Per davant tenim encara una altra sèrie d'audicions que se celebraran els dies 28 i 29 de maig a l'IES Botànic Cavanilles i el dia 12 de juny el Palau dels Marquesos de Vivel. Per descomptat, hi estan tots convidats així com a la festa de cloenda del curs que farem el dia 13 de juny a la plaça del Centre. Allí escoltarem les agrupacions de l'Escola de Música: les dues bandes i les dues orquestres. També lliurarem els diplomes a aquells alumnes que superen els graus d'iniciació i elemental. Per acabar farem un gran sopar de pa i porta per a tots els membres de la comunitat educativa de la nostra escola: Pares, alumnes, professors i tots aquells que hi vulguen vindre. Els esperem...

Els xiquets de Jardí Musical

Per Carlos D. Perales

Un nuevo Huésped

En plena crisis económica, el mismo Igor Stravinsky tuvo que rehacer su estética para poder estrenar un nuevo concepto de teatro musical. Con su obra *la Historia del soldado*, muchos comprendieron que la exuberancia de colores orquestales y brillantes coreografías no eran imprescindibles para llamar al gran público. El montaje que ahora abordamos presenta con uencias con aquel *reset estético*. Con la obra de Francisco Guerrero, se plantea una posibilidad inmejorable de innovación estética en el planteamiento de la zarzuela. El trabajo de Guerrero, autor también de *Los gavilanes*, *La rosa del azafrán* o *La montería*, fue fundamental para fomentar un nuevo sentimiento de raíz popular a favor de la zarzuela. Frente a otras obras concebidas como muestras de melodías populares secuenciadas y ordenadas, este montaje destaca la tarea historicista del autor. Por este motivo, sería fundamental que el espacio escénico mantenga inmerso al espectador en el

Jacinto Guerrero

Jacinto Guerrero és el petit que toca els plats. Aquesta és la banda de *Azafrán* que dirigia son pare Avelino Guerrero.

siglo XVI con una recreación perfecta de la época, sirviéndose de su contexto de música popular. Sin embargo, la revisión estética se va haciendo cada día más necesaria en el acercamiento y la comprensión de las obras de zarzuela a las nuevas generaciones.

El diseño escénico de esta zarzuela está inspirado en el argumento y las recreaciones escénicas que han salido de la pluma de Cervantes. El *Retablo de Maese Pedro*, que musicara Manuel de Falla, sobre un episodio de la novela del Quijote, los títeres salidos de los retablos de Valle-Inclán en *Los cuernos de Don Friolera* o *El Bululú* han servido como punto de arranque en el diseño de la escenografía. Se pretende que haya un gran contraste o desintegración entre el escenario y los personajes, de modo que parezcan marionetas en un retablo. Sobre el escenario se dispondrá un módulo único que servirá como dimensionador del espacio escénico a modo de cajón de marionetas. Sólo el material de atrezzo será el que ilusione al espectador en los diferentes cuadros del libreto.

De este modo, presentaremos a nuestro Huésped desde una nueva perspectiva visual – en donde la luz y el color adquirirán un papel más presente en el desarrollo de la obra – al mismo tiempo que se preserve la esencia lírica del libreto y de la partitura.

ACTUACIONS 2008

- 1ª. (02.04.08) LA PLACA. Teatre Municipal La Vall d'Uixó. Festes de Sant Vicent. Debuten, en la Vall, com a solistes Felip Miralles, Juan Bolinches i José A. Navarro.
- 2ª. (24.04.08) BOHEMIOS. Teatre Municipal La Vall d'Uixó. Festes de Sant Isidre. Debuta en la Vall com a solista Carmen Perales.
- 3ª. (13.07.08) BOHEMIOS. La Vila Vella. Debuten com a solistes: Teresa Aragó i Paco Nebor.
- 4ª. (06.09.08) BOHEMIOS. Esplida.
- 5ª. (08.09.08) BOHEMIOS. La Llosa.
- 6ª. (13.09.08) BOHEMIOS. Altura.
- 7ª. (21.11.08) BOHEMIOS. Teatre Principal de Castelló.

ACTUACIONS EL COR I DEL TALLER DE CANT:

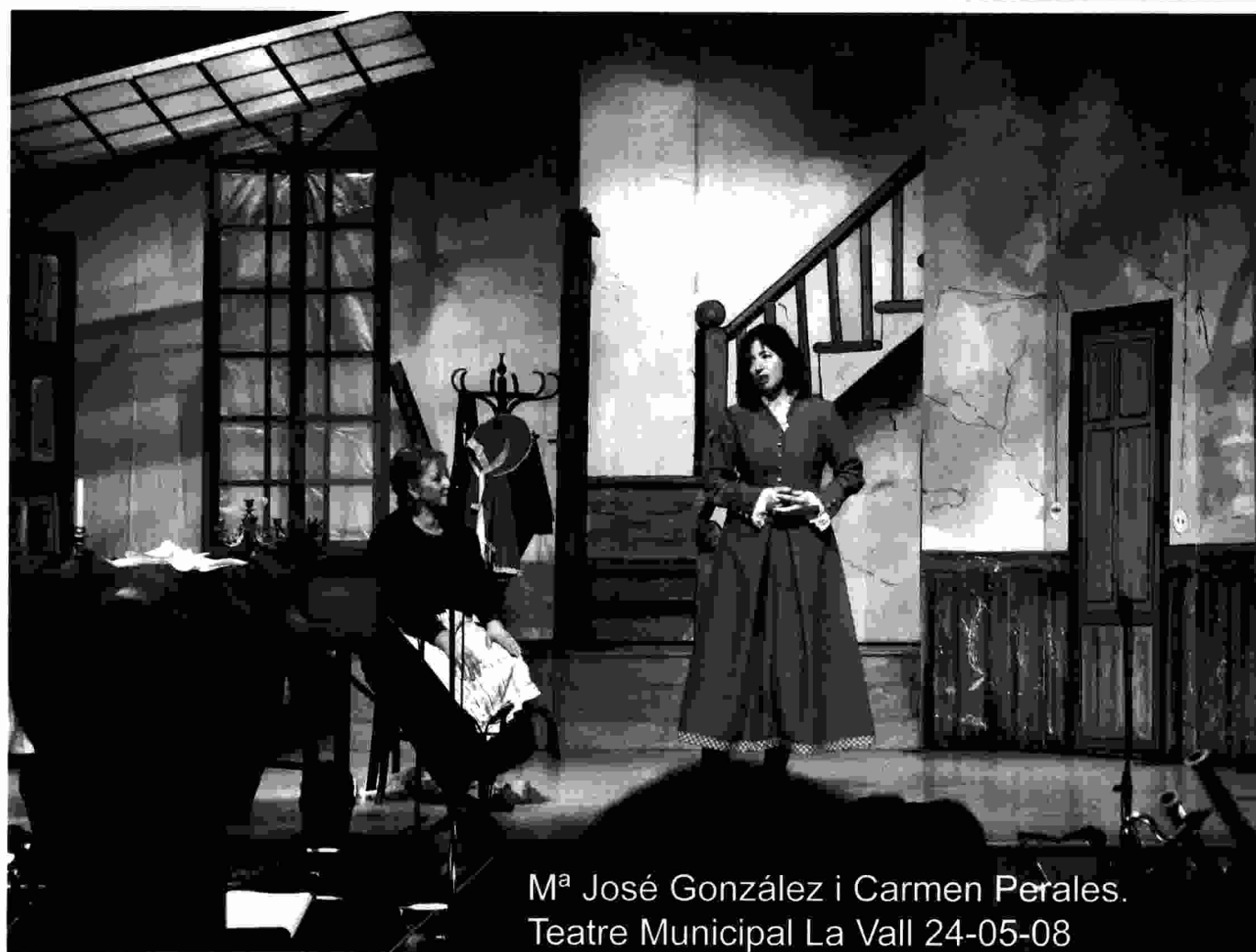
- 1ª. Missa de Sant Vicent.
- 2ª. Missa de Santa Cecília.
- 23ª. (19.12.08) Audició del Cor i del Taller de Cant. Església de Lourdes.

Carlos David Perales (director d'escena) i Lluís Sanjaime (director musical) es feliciten al final d'una representació de Bohemios.

Bohemios 2008-2009

Mª José González i Carmen Perales.
Teatre Municipal La Vall 24-05-08

Toni Verchilí. Estrena de "Bohemios" 24-05-08

Mª José González i Vicent Tabares.
Teatre M. La Vall 24-05-08

Floren Moya, Mercedes Aznar i Mila Marín-Lorente

Floren Moya

Toni Verchili al T.Principal de Castelló el 21-11-08

Debut de Castelló

oya i José A. Segarra

Emilia Vera i A. Ramón Jarque
Teatre Principal, Castelló 21-11-08

do Nebot al T. Principal de
11-2008

Lluís Sanjaime, director, i Orquestra de l'A.M. Schola Cantorum
Teatre Principal de Castelló, 21-11-2008